

Talventuoja

Horna

Kristus kuuluu historiaan,
Ei nykyaikaan, -paikkaan,
Tnne Pohjolaan,
Kristittyjen hautaan,
Julmaan, ajattomaan.
Istuin rannan tuntumassa
Yn sineen hukkuen,
Kalmankalpeassa loisteessa,
Yh ajatukseni kuolemaa tutkien.
Takanani vanhan tammen oksa narahtaa,
Ytuulen sylkiess sen painoa surkeaa.
Ja pst tuntien aamunkoitto kavahtaa
Hirteen vedetyn kristityn kuolemaa.
Kylmyys odotti nlkns,
Saaden hetken hurmion.
Ihmislihan kuolonkankeus
Toi sen luokse nautinnon,
Riistessn, raataessaan
Elmn ulos ihmisest...
Rystessn, raiskatessaan
Vei liekin, toivon elmst.
Talven myt tuon uuden kylmyyden
Joka vihaa ja vainoaa.
Kylmyys perinnst Helvetin,
Joka raivaa ja raivoaa.
Suunnattoman inhon uumenista,
Nousee Pimeys julmuuteen.
Silti odotin aamun saapumista
Ja syljin heidn kasvoilleen.